

Viering van het leven van Jos Boer

Welkom

Goedemorgen beste mensen, in deze kleine samenstelling vanmorgen bijeen om afscheid te nemen van Jos Boer. Zo snel en zo onverwacht vroeg overleden. Wat hadden we hem graag nog even gehad. Een mens om van te houden en zo prettig om mee om te gaan, vandaag is hij voor het laatst hier in ons midden om hem straks weg te brengen naar het graf.

Maar eerst willen we zijn leven eren, herinneringen ophalen. Hem recht doen in wie hij is geweest. Samen zijn in ons gemis en troost zoeken bij elkaar. Met dit kleine groepje: met Jos zus en broers, neven en nichten, met Hans zijn vriend. Met mijzelf, pastor in de Dominicuskerk en heel wat anderen die geschrokken en overvallen zijn doordat dit gebeurd is, treurig omdat afscheid nemen niet mogelijk was, die graag hierbij waren geweest, maar nu op afstand met ons verbonden zijn.

We denken ze erbij en zullen mede namens hen de kaarsen aansteken.

Om het licht te laten schijnen over Jos en over ons. Willen jullie komen helpen dat te doen.

Overweging

Jos, geboren op 27 februari 1945, op de verjaardag van jullie moeder, in de hongerwinter. In een katholiek nest, waar de Willibrorduskerk werd bezocht en het Ignatiuscollege, dat weer plaatsmaakte voor de HBS, waar hij vervolgens wel de beste was. En dat moet tot trots van zijn ouders geweest zijn want kennelijk stond de brief bij jullie op de schoorsteen.

En wat lees ik verder in de aantekeningen waarmee Paul behulpzaam is geweest: naast zijn werk waarvoor hij kilometers langs de weg zat en langs de architecten: voetballen, zingen, dansen, reizen, fietsvakanties met een vriend, in groepsverband of alleen. Parijs, en de Franse taal leren, al die plekken waar mensen plezierige herinneringen aan hem hebben door zijn sympathieke aanwezigheid die niet alleen door zijn medecursisten van de cursus Frans zal worden gemist, maar ook door kerkgangers uit de Dominicus, mensen die daar jarenlang met hem collecteerden en het geld na afloop telden. Of met hem in de beleidsraad zaten. En wie weet gaan ze Jos ook wel missen aan de Egelantiersgracht, het pom pom pom als hij de trap op liep, dat de buurvrouw noemde of in het cafe waar hij de ochtend begon met de krant of op eetplekken waar hij met zijn vriend Hans de maaltijd gebruikte, die hem vast ook zo zal missen. Wat een energie en ook plezier spreekt er uit al die activiteiten en trouw van een man die alleen was maar niet de indruk wekte eenzaam te zijn.

Zelf ken ik Jos al heel lang uit de Dominicuskerk, waar hij meer dan 45 jaar kwam. Een kerkganger uit oude plichtsgetrouwheid heeft hij wel eens gezegd maar hij genoot er ook van te komen naar deze kerk waar alles zo anders was. Hij was er maar eens komen kijken omdat er een nieuwe wind waaide en waarvan de pastoor van de Thomaskerk had gezegd dat dat voor "ons soort mensen" te hoog gegrepen was. Jos werd er ergens halverwege de jaren 70 wel nieuwsgierig naar. Hij is gegaan, combineerde de zaterdagavond met zijn danslessen na afloop, en is ook gebleven. Altijd met een plezier dat van zijn gezicht af te lezen was. Plezier in het nieuwe, plezier in de ruimte waarmee al te formele dogma's binnenste buiten werden gekeerd, de humor die er was, de nieuwe muziek en de mensen die er lol in hadden iets nieuws te beginnen als een kerk van onderop.

Jos deed zelfs mee in een gespreksgroep waar hij weer mee stopte toen hij vond dat hij genoeg mensen kende want een echte prater was hij niet. Hij zat ook nog in de Beleidsraad waar gemeenteleden zelf aan het roer zaten en hij zelfs meedacht over liturgie, die volgens hem ruimte aan mensen moest geven. Niet een kerk van bovenaf, zoals hij van vroeger kende, maar een gemeenschap van gelijkwaardige mensen.

Liturgie is delen met iedereen. Het delen van het brood is het delen van jezelf. Tot de dood erop volgt desnoods, heeft hij wel eens gezegd. En niemand mag je weigeren, geen zwerver, geen vluchteling. Het was die vernieuwing die hij herkende in de Dominicus. Dat mensen worden betrokken en gehoord.

En hij bleef meer dan 45 jaar. Altijd op de 3^{de} bank van achteren, altijd gedienschtig. Niet de eerste die zich aansloot bij een groep over Nicaragua, of de vredesbeweging zoals in die tijd zo aan de orde was. Wel behulpzaam. Helpend bij het collecteren en het tellen van het geld na afloop, waar hij nooit echt veel over zichzelf vertelde, maar zo'n warme en gezellige aanwezigheid was. Het eerste wat ook afgelopen dagen genoemd werd bij enkelen die ik sprak. Wil je ze zeggen dat we hem missen zullen. Die grote goedmoedigheid, de eerste die opstond om iedereen nog even van koffie te voorzien. Altijd die mensen aansprekend die hij nog niet kende, want hij wist nog hoe lastig hij het zelf gevonden had als nieuwkomer binnen te komen. Een gemeenschap moet ook geborgenheid uitstralen vond Jos. En altijd een vergenoegde lach, gezelligheid, vrolijkheid.

Wij maakten in de Dominicus een soort verandering door van geloven in een god die boven is naar een god die leeft in mensen en er zijn van die mensen die dat lijken uit te stralen. Als een gloed die je doorstromen kan en echt mens laat worden. Ik zou er wel een pleidooi voor willen houden, voor die gewone en onmisbare vriendelijkheid die in onze maatschappij zo op de tocht kan staan. Alsof het er altijd om gaat hoeveel je bereikt, wie de beste is. Alsof alles perfect moet zijn. Laten we niet uit het oog verliezen wat gewone vriendelijkheid waard is. Mensen met het hart op de juiste plaats. Misschien dat deze coronatijd ons daar weer dichterbij brengt, zoals sommigen zeggen, maar er zijn er ook die dat hun leven lang al doen en juist daarin zullen worden gemist. Door familie en vrienden, en door vele anderen rondom. Laten we Jos in ons hart bewaren en niet vergeten.

Juut Meijer